

4.1.(10.) Ļaujiet augt savam pašu kokam (Fragmenti no Filisas Kristalas uzrunas Ķelnē)

“Es esmu ne tikai ļoti laimīga, bet arī ļoti pārsteigta būt šeit. Tā man nebija plānots. Taču liekas, ka tā bija plānojis Baba. Es pat nezināju par šo festivālu un šinī laikā man vajadzēja būt Belgradā. Bet man no visām pusēm teica, ka es nedrīkstot braukt turp, jo tur esot daudz problēmu un iespējams, ka nevarētu atgriezties. Un tā biju nolēmusi otrreiz atteikt lidojumu uz Belgradu. Šī gada sākumā man jau vajadzēja atsacīties no ceļojuma uz turieni, jo man neviens nebija pateicis, ka uz Belgradu ir vajadzīga vīza. Tā man toreiz neizdevās tur nokļūt. Es sev jautāju, ko Svami šoreiz man paredzējis, ka atkal netieku uz Belgradu. Lūdzu Viņu, kā esmu pieradusi, man to pateikt. Man par pārsteigumu manis vadītajā seminārā ieradās Manfreds Gass tikai tādēļ, lai man nodotu ielūgumu šodien ierasties pie jums. Un tas notika tieši pēc tam, kad biju atteikusi to otru braucienu. Tad lūk, kā, es noteicu. Tomēr man bija nemierīgs prāts par to, ka vajadzēja atteikt paredzēto apmeklējumu Belgradā. Es sevī jautāju: “Svami, ko Tu patiesībā no manis gribēji?” Un atbilde bija ļoti skaidra, skaidrāka nekā reizēm mēdz būt: “Brauc uz festivālu.” Es Viņam vaicāju: “Baba, bet kā ar cilvēkiem, kas mani gaida Belgradā?” Atkal man par pārsteigumu sekoja ļoti skaidra atbilde: “Par to atbild Svami.”

Un tā tagad esmu šeit pie jums. Liekas, ka līdzīgi notiek ar mums visiem, kas pie Babas nākam. Kad es pirmo reizi dzirdēju Viņu sakām: “Mīliet manu nenoteiktību!” man likās, ka es to vispār nevarētu. Mums visiem patīk plānot. Vispār mēs negribam pārmaiņas, bet ar Babu mums ļoti bieži nākas sagraut savus plānus, kad izskatās, ka Viņš grib taisni pretējo. Liekas, tas ved uz to, ka drošība mums nav nekur citur, izņemot Babu. Tālab esmu ieradusies šeit. Kad uzzināju šī festivāla tēmu, biju patiešām ļoti iepriecināta, jo jau daudzus gadus ceru, ka mēs Sai organizāciju tieši tā varam ieviest katrā zemē – atbilstoši tās paradumiem.

Man tas liek atcerēties 1975.gada Sai dzimšanas dienu. Mans vīrs un Hislops bija pie Svami un gribēja Viņam lūgt atļauju dibināt Organizāciju mūsu zemē. Viņi paņēma Hartu un lūdza Viņa svētību. Svētku beigās Baba aicināja uz tikšanos visus klātesošos no Rietumiem. Toreiz viņu bija ļoti maz, mazāk par simtu. Mēs visi satikāmies zālē. Svami ienāca pacilāts un ļoti laimīgs un – to es nekad neaizmirsīšu – uzlūkoja mūs visus un teica: “Jūs visi domājat, ka Svami ir tikai Indijas Avatārs; tas nav pareizi.” Tad Viņš uz pirkstiem skaitīja atsevišķas zemes. Viņš ir Avatārs Anglijai, Francijai, Vācijai ... un daudzām, daudzām citām zemēm pasaulē. Viņš teica: “Svami ir visas pasaules visu zemju Avatārs.” Tad sekoja teikums, kas der jūsu tēmai un ko es nekad neesmu aizmirsusi. Viņš teica: “Neņemiet Svami mācību un neuzpotējiet to uz kāda koka savā valstī; ņemiet šīs mācības sēklu, iestādiet to savas valsts zemē un ļaujiet no tās izaugt jūsu pašu kokam.”

Tas ir tas, ko jūs darāt ar savu tēmu, vismaz es tā ceru. Savā zemē es bieži esmu to cilvēkiem atgādinājusi, bet kaut kā mums nekad nav izdevies realizēt praksē šo sevišķo Svami ieteikumu. Tagad es sāku saprast kādēļ, jo man liekas, ka tā būs jaunatne, kas to izdarīs. Dažos gados apstākļi ir ļoti mainījušies un es domāju, ka jaunatne spēs pārmainīt veco paraugu. Mēs visi jutāmies ļoti droši, kad atkārtojām to, ko bijām pieredzējuši Indijā. Taču tas neatbilst tam, ko Baba mums ir teicis. Tagad, iepazīstoties ar jūsu festivāla tēmu, es ceru, ka jūs varat ieviest praksē to, ko Viņš ir sacījis visus šos gadus. Redzēsim, kāds koks izaugs jums Vācijā. Un tad tas varbūt līdzīgā veidā būs iespējams citās zemēs. Svami vēstījumam jāsasniedz visi cilvēki

jebkurā zemē, lai viņiem būtu iespēja realizēt Viņa mācību. Bet, ja mēs tikai burtiski atdarinām indiešu parašas, daudzās zemēs tas nedod nekā labu. To es esmu redzējusi. Daudzi cilvēki baidās, ka mēs esam sekta, un mani ļoti iepriecina pieredze, ka jūs patiešām esat izdarījuši pagrieziena punktu. Baba mums arvien no jauna atgādina, ka tas nesaskan ar Viņa gribu, ja mēs Viņa mācības tikai klausāmies vai lasām. Viņš grib, lai mēs Viņa vēstījumu izvēršam darbībā.

Pēdējā laikā es bieži esmu bijusi Viņa tuvumā un novērojusi – un šeit es gribētu izmantot Bernharda Grubera izteicienu, ko viņš lietoja, kad mēs pagājušā gada oktobrī kopā bijām Krievijā – ka Baba savu vēstījumu mums “lej iekšā” un mums tas ir jāīsteno. Runa ir par to, lai mēs savā praksē īstenotu Viņa mācību. Baba patiešām savu vēstījumu “lej mums iekšā”, lai mēs atvērtos un to pieņemtu. Taču tas ir ļoti grūti. Daudz vieglāk ir šo vēstījumu dzirdēt, lasīt, par to padomāt un priecāties. Vai varbūt domāt: vai nebūtu labāk, ja viņš vai viņa īstenotu Babas vēstījumu? Jo vienmēr ir daudz vieglāk konstatēt citu kļūdas, nekā pašam mainīties.

Taču ne to Svami mums māca. Viņš grib, lai mēs nesavtīgi kalpojam – nepavisam ne tā, kā daudzi cilvēki to dara. Viņš vēlas, lai mēs sākam paši ar sevi, ar savu ģimeni un māju. Pirms ilga laika, Organizācijas sākumā, Viņš trīs reizes apsūtīja apmeklēt mūsu zemi un mēs uz to visu sagatavojām – visus cilvēkus, kam ar automašīnu vajadzētu Viņu sagaidīt un vizināt apkārtni, visas mājas, kur Viņam vajadzētu viesoties, zāles, kurās Viņam vajadzētu runāt, izvēlējamies tos, kas viņu beigās aizvestu uz lidostu... Taču katru reizi Svami ceļojumu atteica. Vienā reizē es pati dzirdēju, kā viņš teica Kasturi, kam Viņu vajadzēja pavadīt, ka Viņš Amerikā nevarot valkāt dhoti, Viņam jāpērkot uzvalks. Un tā Kasturi nopirka uzvalku, bet Svami ceļojumu tomēr atteica. Iemesls, kādu Viņš minēja, bija ļoti interesants. Viņš teica, ka vispirms Viņam vajagot sakārtot savu pašu zemi, pirms ceļot uz citām zemēm. Un ka arī mums jāsakārto sava zeme un savstarpējās attiecības, pirms Viņš ierastos. To mēs visi varam attiecināt uz sevi.

Es daudzkārt esmu noskatījusies, kā cilvēki izpilda sēvu, un pamanīju, ka ir ļoti viegli pret svešiem cilvēkiem izturēties mīļi un draudzīgi, jo par to mēs daudz dabūjam pretī. Mēs saņemam šo cilvēku pateicību un ar to jūtamies ļoti labi. Ir daudz grūtāk būt mīļiem un draudzīgiem pret mūsu pašu ģimenes locekļiem. No viņiem mēs ne vienmēr saņemam pateicību un uzslavu, bet reizēm tieši pretēji. Taču Svami saka pavisam skaidri un stingri, ka jāsakārto savā ģimenē. Es dzirdēju Viņu sakām arī, ka tie ir mūsu ģimenes locekļi, kas mums visvairāk var mācīt, un ka ar viņiem mēs varam nokārtot lielu daļu savas karmas, ko mēs neizdarījām tad, kad citā mūžā bijām kopā ar viņiem.

Viņa vēstījumi kļūst arvien skaidrāki, un iemesls, kādēļ Viņš mums tos “lej iekšā”, ir tas, ka mūsu rīcībā esošais laiks nemitīgi samazinās. Mums ļoti nopietni jāattiecas pret Viņa vēstījumu un patiešām jāīsteno. Nav jēgas turpmāk par to runāt, ja tas ir vienīgais, ko mēs ar to gribam darīt. Viņš saka, ka Viņa dzīve ir Viņa vēstījums, bet Viņš saka mums, ka arī mūsu dzīvei jāklūst par Viņa vēstījumu. Es domāju, ka tieši ar to mēs varam īstenot vēstījumu, ko Viņš mums deva 1975.gadā. Mums jādzīvo tā, lai citi cilvēki nākt pie mums un jautā: Ko tu dari? Ko tu zini, ko mēs nezīnām? Kad viņi redzēs, ka mēs esam laimīgi, ka esam pacietīgāki nekā bijām, esam tolerantāki un draudzīgāki, tad viņi sāks brīnīties. Bet, ja mēs nemainīsimies, ja paliksim tādi, kādi bijām pirms tikšanās ar Svami, tad viņi nekā nepamanīs. Otra puse ir tāda: ja mēs par daudz mainīsimies, kļūsim pārāk sveši, pilnīgi citādi, nekā bijām iepriekš, tad viņi mūs uzskatīs par dīvainiem un vairs neņems nopietni.

Es negribētu, ka mēs kādu Viņa mācības zaru pārpotētu uz mūsu koka. Mums katram – tā ir Viņa vēlme – jāklūst par Viņa instrumentu, lai Viņš redz, kā un kur mēs

varam būt noderīgi un izmantojami. Bet reti tas notiek tad, kad mēs domājam, ka Viņš varētu mūs likt lietā. Tas vienmēr ir liels pārsteigums un ir labi, ka tā, jo Viņš zina, kur kuru izmantot. Tas mani aizved pie tēmas “intervija”. Ikviens vēlas interviju. Daudzos gados, kopš es pie Svami braucu, esmu novērojusi, ka vairums no tiem, kas interviju dabū, domā: “Lūk, kā! Es taču esmu viens labs cilvēks. Intervija taču nozīmē, ka es esmu kaut kas sevišķs un garīgs.” Tomēr tas neatbilst manai pieredzei. Mana teorija ir, ka Baba dod interviju trejādu iemeslu dēļ. Esmu pārliccināta, ka ir vēl daudzi citi cēloņi, bet es esmu konstatējusi šos trīs, jo es iederos tajos visos.

Pirmais jums droši vien ne visai patiks, jo Viņš jūs aicina pavisam noteikti ne tādēļ, ka jūs esat kaut kas sevišķs, garīgs vai labs. Ļoti bieži tieši pretējais. Mums intervija vajadzīga tādēļ, ka mums ir problēmas, kuras vieni paši nevaram atrisināt, un tādēļ Viņam ir mums jāpalīdz.

Tas man atsauc atmiņā kādu skaistu gadījumu. Mūsu pirmā Indijas ceļojuma laikā mēs satikām kādu indiešu dāmu. Viņa bija viena no vispievīlīgākajām būtnēm, kādu mēs jebkad esam pazinūši. Ja vispār ir kāds, kas Svami vēstījumu ikdienā īsteno un dzīvo, tad tā ir viņa. Un tādēļ mēs viņu paturējām savas uzmanības lokā. Baba viņu ne reizi neuzlūkoja, nekad nerunāja ar viņu, ne reizi neaicināja viņu uz interviju un mēs par to brīnījāmies un mums tas likās ļoti dīvaini. Džeks Hislops arvien bija tas, kas varēja Svami jautāt. Baba mēdza teikt: “Hislop, tev taču ir jautājums!” Tāpēc tad, kad mums bija jautājumi, mēs gājām pie Džeka Hislopa un sacījām: “Džek, vai tu nevarētu Svami pajautāt to un to?” Viņš arvien bija pretimnākošs. Un tā kādu dienu mēs viņam jautājām par šo dāmu. Nākamajā dienā Svami tuvojās Hislopam un bilda: “Nu, Hislop, tev atkal ir jautājums?” Džeks atcerējās, ko mēs viņam bijām lūguši jautāt par minēto dāmu un pateica. Svami atbildēja: “Kāpēc man viņa būtu jāaicina uz interviju? Viņai tas nav vajadzīgs.”

Tā ir Viņa atbilde uz jautājumu par intervijām. Viņš mums nedod interviju, ja mēs īstenojam Viņa vēstījumu tādā veidā, kā Viņam patīk. Bet, lūdzu, neizturieties pretēji tikai tādēļ, lai interviju dabūtu. Tātad mans novērojums, kas man der, ir tāds, ka es noteikti dabūju interviju tad, kad man tā bija vajadzīga. Man liekas, ka es esmu visbīklākā persona, kādu vispār var iedomāties, un bezgalīgi nopietna.

Otrs iemesls intervijai pēc manām domām ir tad, ja jums jūsu dzīvē ir kontakts ar ļoti daudziem cilvēkiem, piemēram, ar skolotājiem vai ārstiem. Tad laikam gan ir tā, ka Viņš zina jūsu iespēju paziņot Viņa vēstījumu ļoti daudziem cilvēkiem, ne tikai dažiem – tā, ka tas var sasniegt vairāk cilvēku.

Trešais iemesls intervijai ir tāds, ka kaut kādu Viņam vien zināmu motīvu dēļ Viņš grib izmantot jūs par savu instrumentu. Es jums jau teicu, ka visi šie trīs momenti attiecas arī uz mani, it īpaši pēdējais punkts, un es apbrīnoju Viņa pacietību. Ja Viņš zina, ka jūs Viņam būsiet noderīgs, Viņš iztērēs ļoti daudz laika un pacietības, līdz jūs teiksiet: “Izlieto mani tā, kā Tu gribi.”

Šis jā teikšanas process reizēm velkas ļoti ilgi. Es atceros kādu situāciju savās mājās. Es jau nopratu, kas Viņam bija padomā, jo Viņš gribēja, lai kļūstam Viņa instrumenti. Es sāku cīnīties ar šo ideju, beidzot iekšēji teicu Viņam: “Labi, Baba, Tu vari mani izmantot jebkurā iedomājamā veidā, izņemot vienu: lūdzu, nekad neliec man runāt daudzu cilvēku priekšā.” Jūs redzat, ka ir svarīgi nonākt pie tā punkta, kad jūs patiešām varat teikt: izmanto mani jebkurā iedomājamā veidā, kā Tu vēlies. Un mums patiešām tā arī jādomā. Tas nozīmē, ka mums jāatzīst, kur ir mūsu pašu blokādes, kur mēs paši sevi bremsējam. Par laimi mēs nekad neesam vieni. Šinī vietā Svami ir nolīcis ļoti spēcīgu punktu, proti, ka mums jāvēršas uz iekšu, sevī. Tā vietā, lai savu uzmanību piesaistītu Svami brīnišķīgajam ārējam tēlam, mums jāattīsta

kontakts ar Viņu savā iekšienē, lai mēs vienmēr būtu neatkarīgi no ārējās pasaules, bet būtu atkarīgi no ES sevī. Es pastāvīgi sev jautāju, kā to īstenot mūsu realitātē.

Un tā esmu nonākusi pie ikrīta rituāla, kas man ļoti palīdz. Man kļuva skaidrs, ka mēs nekā nevaram darīt, ja vispirms par to nedomājam. No rīta mēs nekad nepieņemamies no gultas, ja iepriekš nepieņemam šādu lēmumu. Jūs nebūtu nonākuši līdz šim festivālam, ja nebūtu tā izlēmuši. Jūs nevarat sakopt savu māju vai darīt savu darbu, ja iepriekš par to neesat domājuši. Tāpēc – pirmkārt – es lūdzu Svami visu dienu domāt ar manu prātu. Taču pastāv briesmas, ka mēs paliekam stāvēt pie domāšanas un atbilstīgi nedarbojamies. Mums var būt fantāzija un priekšstati par mūsu darbu, bet, ja mēs tikai domājam, tad nekas nemainīsies. Tādēļ mums savām domām jādod enerģija (šakti), lai padarītu tās dzīvas. Tas ir saistīts ar jūtām un sirdi. Tāpēc – otrkārt – es lūdzu Svami just ar manu sirdi. Treškārt, kas šeit pieder, ir tas, ka mums jāizsaka vārdos, ko mēs domājam un jūtam. Tāpēc es lūdzu Svami visu dienu runāt ar manu mēli. Un tad es varu darboties – es lūdzu Babu, lai Viņš ir tas, kas darbojas. Es izmantoju savus piecus pirkstus, lai uzskaitītu: domā, jūti, runā, darbojies un savu mīlestību sūti Tu caur manu ķermeni visu dienu. Ja mēs to darām, tad viss kļūst citāds. Bieži vien mēs to vienkārši aizmirstam. Uzreiz mums neizdodas katru dienu to izdarīt perfekti, jo ir nepieciešams vingrināties. Tas atkal prasa laiku un atkārtošānu. Tāpēc daudzi cilvēki dusmojas uz sevi, ka tieši tā neizdodas un viņi kādu vingrinājumu aizmirst. Ļoti bieži viņi tad jūtas vainīgi un izšķiež daudz laika un enerģijas ar pašapsūdzībām. Ja jums tad kļūst zināms, kas par zaudējumu tas ir, jūs dusmojaties vēl vairāk. Tad, ja mēs šos ikdienas vingrinājumus aizmirstam, kas mums ļoti bieži atgadās, mums nevajadzētu vis sevi sist krustā par to, bet vienkārši pavisam mīlīgi sev teikt: “Ak, man žēl, ka aizmirsu.” Izdariet to, ko varat, un sāciet no jauna: domā ar manu prātu, jūti ar manu sirdi, darbojies... Tu caur manu ķermeni visu dienu. Tas patiešām iedarbojas.

Sai Ram.”